

ÁGOSTON TAMÁS

Caliban

Élesen emlékszem arra a napra,
mikor a kásás iskolatejet
egy fiú a nyakamba borította,
a többi meg gúnyosan nevetett.

Féreg vagy – mondta, majd arcomba köpött
az iskola salakos udvarán.
Megértettem ott két nyakleves között,
hogy torzszülött vagyok, mint Caliban.

Félelmes, sehonnai idegen,
aki undort dagaszt mindenkiben,
mint az Úr oldalát nyomkodó Tamás.

Azóta szabad vagyok és boldog.
Mindent értek. Mindenen mosolygok.
Előre szánom, ki holtomban elás.

Hívás

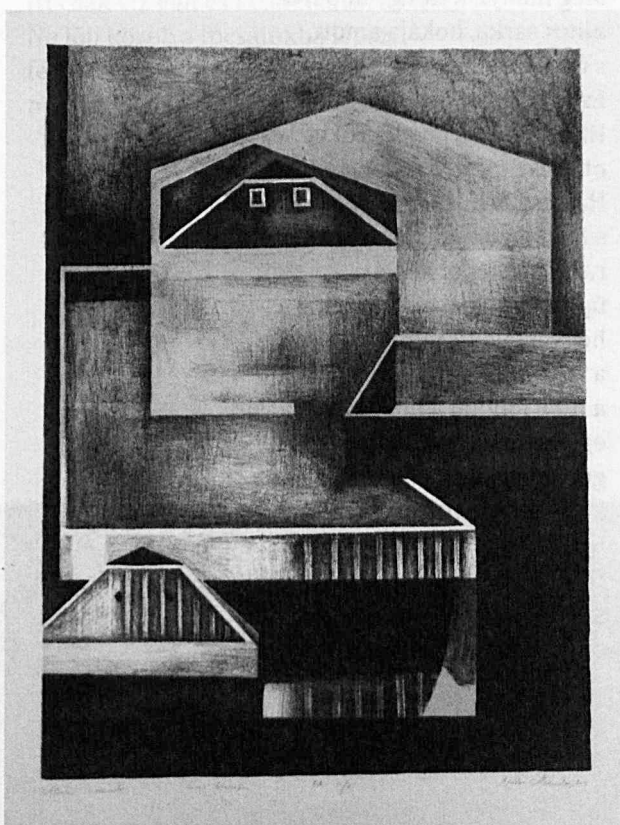
Öcsémnek, jó utat kívánva

Repülőgépre szállok este.
Eltűnök, mint dobozból a bonbon.
Ne légy, kérlek, elkeseredve.
Már jól vagyok. Hallod? Nem szorongom.

Búcsúzom... Ez már nem a hazám.
A televíziót neked adom.
Ha pénzem lesz, veszek majd talán
hármat is – Londonban nem egy vagyon.

Elviszem a nőmet is magammal.
Idegbeteg, de beszél angolul.
Mosogatni fogunk egy étteremben.

Az ember a hibáiból tanul.
Nem tudom kifejezni szavakkal,
mit érzek, anya. Most le kell tennem.

Mészáros Mária: *Miszlai oromzatok*, 2013. 70×50 cm színes litogr.